

## POSTANOWIENIE

17 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 17 lutego 2025 r. w Warszawie  
w sprawie z wniosku Z.M.  
z udziałem Prokuratury Rejonowej w S. i Gminy Miasta S.  
o stwierdzenie nabycia spadku,  
na skutek wniosku Z.M. o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Beaty  
Janiszewskiej od rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach  
z 9 marca 2023 r., V Ca 253/22,

**odrzuca wniosek.**

## UZASADNIENIE

Pismem z 24 czerwca 2024 r. (data na kopercie przesyłki) wnioskodawca Z.M. wniósł o wyłączenie sędziego sprawozdawcy od rozpoznania sprawy zainicjowanej skargą kasacyjną wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego Siedlcach wydanego w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku prowadzonej z udziałem Prokuratury Rejonowej w S. oraz Gminy Miasta S. Postanowieniem z 9 października 2024 r., wydanym w sprawie I NWW 240/24, Sąd Najwyższy odrzucił ten wniosek. Następnie, postanowieniem z 14 października 2024 r., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawcy do rozpoznania.

W piśmie z 4 listopada 2024 r. (data na kopercie przesyłki; pismo opatrzone datą 31 października 2024 r.), zatytułowanym „Wniosek o wyłączenie sędziego”, skarżący przedstawił swoje zastrzeżenia do postanowienia z 9 października 2024 r. Z wywodów wnioskodawcy wynika, że uważa on, iż pierwotny wniosek nie został rozpoznany, gdyż postanowienie z 9 października 2024 r. nie ma „mocy wiążącej” oraz jest nieważne „z mocy prawa”. Jednoznaczną intencją skarżącego było przy tym ponowne zgłoszenie wniosku o wyłączenie sędziego (postrzegane przez wnioskodawcę jako podtrzymanie wcześniej zgłoszonego wniosku) – gdyż w jego ocenie pierwotny wniosek nie został rozpoznany przez Sąd Najwyższy.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Wniosek podlegał odrzuceniu.

Wbrew stanowisku skarżącego wniosek o wyłączenie sędziego zgłoszony w piśmie z 24 czerwca 2024 r. został już rozpoznany. Przedstawione (w sposób ogólny) racje mające świadczyć o tym, że postanowienie z 9 października 2024 r. nie pochodzi od Sądu Najwyższego, nie są bowiem przekonujące. Rzecz nie tylko w tym, że – odmiennie od poglądu wyrażonego przez wnioskodawcę – Europejski Trybunał Praw Człowieka nie orzekł, iż orzeczenia wydane w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego nie stanowią orzeczeń sądowych lub nie mają „mocy wiążącej” i są „nieważne”. Kwestią podstawową jest bowiem to, że żaden organ międzynarodowy nie jest władny do kształtowania kwestii ustroju sądownictwa Rzeczypospolitej Polskiej. Przywołane przez wnioskodawcę wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka rozstrzygają jedynie indywidualny spór między jednostkami a Rzeczpospolitą Polską; orzeczenia tego rodzaju nie modyfikują jednak (i nie mogłyby modyfikować) polskiego porządku prawnego.

Wobec powyższego należy zauważyć, że wniosek z 4 listopada 2024 r. jest wnioskiem ponownym, a w chwili złożenia tego wniosku sprawa, na skutek postanowienia z 14 października 2024 r., została już rozpoznana. Wniosek skarżącego był zatem niedopuszczalny. Niezależnie od tego wypada zauważyć, że gdyby wnioskodawca złożył wniosek przed 14 października 2024 r., to podlegałby

on pozostawieniu w aktach sprawy bez żadnych dalszych czynności – stosownie do art. 53<sup>1</sup> § 2 zd. 1 w zw. z art. 53<sup>1</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł.]